

Figura Fogadó

Ahogy azt az előző számunkban ígértük Nektek, ismét képzézetésre hívunk Benneteket, de egy kicsikét másképp, mint az elmúlt évadban. Egy-egy bábjátékos vezet be Benneteket az elkövetkező hónapokban a színpadi fotók tárába, s mutatja meg Nektek azt a szívéhez közel álló képet/képeket, amin ő és legkedvesebb bábja látható játék közben. Elsőként Hajdú Péter mesél Nektek a Képről, a Bábról, meséről, játékról...

„Kis December király olyan kicsi, mint a kezed. Olyan kövér, mint egy lufti. Olyan neveletlen, mint a kistesód, és olyan vicces, mint a barátod a szomszédból. Ha kis December király Veled van, gumimacit dobál a kakaódba, összegubancolja a cipőfűződet, és meséket sug a füledbe a metróban. Ha kis December király Veled van, a szürke hétfő tarka hétfő lesz, a vánszorgó kedd táncos lábú kedd, az unalmas szerda kalandos szerda. És amikor egy szép, napsugaras csütörtökön kis December király elbúcsúzik Tőled, már egyedül is tudsz majd álmod választani, mosolyogva járni, sőt, még az is lehet, hogy Te leszel az, aki legyőzi a sárkányt.”

Ez nagyon érdekesnek tűnik, ugye? Ki is lehet ez a kicsi király, aki nemrég költözött be a Vojtina Bábszínházba, és reméljük, sokáig a vendégünk marad? Egy német író, Axel Hacke tollából pattant elő, és egy szépen illusztrált könyvben mesél a gyerekeknek az ő csodálatos világáról.

Ezt a mesét olvasta Kuthy Ágnes rendező, aki úgy döntött: „Egy életem, egy halálom, én ezt a mesét megrendezem Debrecenben!” Társakat is talált magának, akik tehetségükkel és lelkesedésükkel segítették őt abban, hogy végül a Ti örömtökre megszülethessen ez az előadás a Vojtina Bábszínház színpadán. Gimesi Dóra volt az, aki addig-addig alakította a mesét, míg létre nem jött az a szöveg, amit hallhattok az előadásban. A díszletet és a bábokat Mátravölgyi Ákos tervezte, és ügyes kezek formálták meg azokat a bábszínház műhelyében. Ebből az előadásból választottam két képet, hogy azokat figyelmesen szemlélve kideríthessük, mi is rejtőzik a képek mélyén.

Nézzük az első képet! Mit látunk rajta? Egy férfit és egy bábót. A férfi (a színész) a földön ül az ágya előtt, egyik kezében egy pár cipő, a másik kezén a kis December király. Rémuлт és egyben csodálkozó az arckifejezése. Hogy miért? Erről egy picit később. Most találjuk ki, hogy mi-

lyen napszak lehet ebben a pillanatban! A férfi otthonában, talán a hálószobájában vagyunk. Valószínűleg reggel vagy este van, hiszen az ágyon ott látjuk az ágyneműt, a kezében pedig a cipőt, amit talán éppen most húzott le, mert lefekvéshez készülődik. Most nézzük a színeket! Szinte az egész képet a szürke szín uralja, illetve ennek a színnek az alkotói, a fekete és a fehér. Vidám szín a szürke? Szerintem nem. Unalmas és egyhangú. Bizonyára ennek az embernek az élete is ilyen lehet. Szürke és egyhangú. A tervező tehát már a színek kiválasztásánál is arra törekedett, hogy azok hatásaival érzékletessé tegye a jelenetet vagy a szereplő helyzetét, érzéseit, lelkiállapotát. Most nézzük a bábót! Ti most nem látjátok, de elárulom Nektek, hogy ő bizony színes! Piros a palástja és a nadrágja, aranyszínű a koronája. Mondhatnánk azt is, hogy persze, hiszen a királyok már csak ilyenek. De itt az összehatás a lényeg. Az uralkodó szürke színben ott mosolyog

egy kedves, színes figura, aki élénkséggel megbontja a szürke teret. Színt és életet visz az egyhangúságba. Talán ennek is köszönhető a szereplő ijedt és csodálkozó arca. A szemöldökét felhúzza, a homlokán ráncok. Az egész arca megnyúlt, és még a száját is nyitva felejtette, annyira meglepődött valamin. De vajon min? Mit is láttunk? Az egyik kezében cipő, a másikon a báb. De hogy került oda az a kicsi király? Ez kiderül a meséből!

Most nézzük a másik képet! Itt három szereplőt láthatunk. Ezen a képen is érdemes a színekre figyelniük, ugyanis itt is minden szürke, egyedül a sárkány mellett látható lány van piros ruhában. Ő talán egy olyan szereplője lehet a mesének, aki megpróbál kitörni a szürke világból? Talán. Jobb oldalon láthatjuk a sárkányt. A tervező nem egy egész sárkánytestet tervezett az előadásba, hanem csak egy fejet, amit egy színész vesz fel. Miért? Mi lett volna, ha a sárkánynak

csak egy másik testrészét készítik el? Mondjuk a hátát, a lábát vagy a farkát? Azonnal felismerhető lett volna, hogy az egy sárkány? Bizony nem. De a fej anynyira kifejező, hogy rögtön tudjuk, kivel állunk szemben. Magyarul: ha a lényegét ragadjuk meg valamiben, akkor kevesebb eszközzel is jó és pontos hatást érhetünk el.

A kép tetején kucorog a piros ruhás lány. Milyen a testtartása? Egészen összehúzza magát, és erősen kapaszkodik a díszletbe. Milyen lehet a hangulata? Vidám? Felszabadult? Nem hiszem. Nézzük csak meg az arcát! Ijedten néz hátra. Hogy mire? Hát persze, hogy a sárkányra! Félelem és rettegés látszik az arcán. De a színész nem csak az arcával, hanem az egész testével azt igyekszik kifejezni, hogy milyen érzések, hangulatok uralják a lelkét ebben a pillanatban. A másik szereplő is ugyanoda néz. A sárkányra. Hiszen nem túl gyakran találkozunk sárkányokkal.

Milyen az ő teste? Laza, hanyag testtartása van? Nem ám! Az ő testét is a feszültség tölti be. Miből következtethetünk erre? Egyenes, megfeszült a háta. A karját nézve is ugyanezt láthatjuk. Mereven, kicsit a teste mögött tartja, és ami a legszembetűnőbb, ökölbe szorult a keze. A két szereplő testtartása között azonban van egy lényeges különbség: az egyik menekülő, védekező pozícióban van, míg a másik szemben áll a sárkánnyal, vagis erejét összeszedve szembeszáll vele. S hogy ki győz? Ez nem látszik a fotón, és én sem árulhatom el. De megtudhatjátok, ha megnézték *A kis December király* című előadásunkat, ahová mindenkit szeretettel várunk! És nem csak a gyerekeket, hanem azokat a felnőtt nézőket is, akikben még él a vágy, hogy kitörjenek a hétköznapi szürkeségből, és saját erejükből vagy más segítségével kiszínezzék az életüket.

Hajdú Péter